

SZENT LÁSZLÓ SZIKLÁJA

41. szám — Advent 1. Vasárnapja

2013. december 1.

„Lelkesedéssel jöttem”

Beszélgetés Lipták József atyával (Sin Angelika riportja)

2013 augusztusában új plébánost kapott egyházközségünk. Dr. Krakomperger Zoltán 11 évig teljesített szolgálatot Hajdúszoboszlón. Zoltán atyát Dr. Lipták József váltotta az egyházközség élén.

Idén nyáron több személyi változás történt a Debrecen-Nyíregyházi Római Katolikus Egyházmegye életében, mely Önt is érintette - Bosák Nándor Hajdúszoboszlóra helyezte. Hogyan fogadta püspök úr döntését?

Meglepődve fogadtam püspök úrnak a hozzám intézett kérését, valamint nagy lelkesedéssel jöttem Hajdúszoboszlóra, hiszen egy kisebb településről, egy faluból vezetett az utam egy nagyobb városba. Más kihívásokkal, más emberekkel, más gondolkodással, és kicsit másabb kultúrával találkoztam. Tehát nagy lelkesedéssel és őszinte, tiszta szívvel jöttem Hajdúszoboszlóra, hogy itt is Krisztust és az ő egyházát szolgáljam.

Hogyan fogadták a hajdúszoboszlói hívek?

Amennyiben az ember jó helyre jön, akkor jól fogadják. Kedves emberek vannak, akik szívélyesen fogadtak. Azóta is tapasztalom ezt a fajta kedvességet a hívek részéről - köszöntöttek, gratuláltak, erőt és egészséget kívántak, valamint kívánták, hogy olyan lelkesedéssel folytassam ezt a munkát, ahogyan Zoltán atya munkáját itt befejezte.

Milyen visszajelzések vannak a hívek részéről a miséi után? Vannak-e egyáltalán visszajelzések? Reflektálnak-e a hívek, akár a miséket, akár a hittanórákat követően?

Olyan reflexiókkal találkoztam, amelyek mind-mind építő jellegűek. Hálás vagyok azért, hogy a hívek megköszönték azt, hogy énekes formában mutatjuk be a szentmiséket. Továbbá hálásak voltak azért is, hogy szépek, elegánsak, Istennek tetszőek azok a hangok, amelyek a szent misén elhangzanak. Úgy vettem észre, hogy a bibliaórán is aktívan bekapcsolódnak a testvérek, legyenek akár idősek, akár fiatalok, és hálásak azért a témáért, amit ott együtt megbeszélünk. Általában nem előadásokat szoktam tartani, hanem inkább beszélgetünk a hívekkel. Megbeszéljük mindazt, amiről a hittanórán szó van.

Augusztus elsejétől teljesít szolgálatot Hajdúszoboszlón. Az elmúlt hónapok alatt milyen feladatokat hajtott végre az egyházközségben?

Leginkább azt tartottam szem előtt, hogy ami jól működik, azt folytassuk, ami kevésbé jól, azt próbáljuk meg javítani. Jól működött a szentmiséknek a rendje, a formája, a bibliaórák, valamint mind azok a programok, amelyek közösséget építenek: a hittanórák, a hittanos gyerekek közös táboroztatása, közös kirándulások, amelyekből néhány alkalommal én is részt vettem. Ezek mind-mind olyan dolgok, amelyek az egyházközség és a közösség életét is jobbítják.

Amit hiányosságként tapasztaltam, az a szentmisékhez kötődő edényeknek a rendbetétele, karbantartása, melyek egy részének a felújítása a közelmúltban már meg is történt. A többi pedig lassan-lassan folyamatban van.

Hajdúszoboszlóra való helyezése előtt a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Geszteréden teljesített szolgálatot. Mennyiben volt másabb az ottani egyházközség, mint az itteni?

Nyírségben vagyunk. A nyírségi emberek gondolkodása, magatartása, talán a viselkedése is másabb, mint a hajdúságban élő emberek gondolkodása, viselkedése és magatartása. Azon kívül az egy kisebb és zártabb közösség, a hajdúszoboszlói egyházközség

pedig nagyobb és városiasabb. Ott sokkal-sokkal személyesebb volt sok minden, itt ez kevésbé van így. Ott szinte mindenki ismert mindenkit, itt ez nem mondható el.

Milyen tervei vannak az egyházközséget illetően? Akár rövidtávú tervek, akár hosszú távú tervek...

Mint említettem, ami jó, azt mindenképp szeretném megőrizni és továbbfejleszteni, ami viszont kevésbé, azt szeretném javítani. A hosszabbtávú tervekről később szeretnék beszélni, hiszen jó néhány hónapnak, évnek el kell ahhoz telnie, hogy az ember megismerje azt a közeget, közösséget, ahová rendelték. Melyek azok a fontos mozzanatok, amelyekre ők vevők? Melyek azok, melyeket kevésbé tartanak fontosnak, bár az egyház tanításában fontosnak tűnik. Nyilván arra fogom majd a hangsúlyt helyezni, amit itt a hívek kevésbé látnak fontosnak, ám egyházunk szempontjából, tanításából - akár hitünk, akár erkölcsünk tanításából adódóan - fontosabbak. De erre majd kicsit később szeretnék válaszolni.

Köszönöm a beszélgetést, és kívánom, hogy érezze jól magát Hajdúszoboszlón!

Köszönöm én is, és mint mondtam, jó emberek között az ember jól érzi magát.

Ismeretlen költő:

Mindig csak adni

A jó öreg kút csendesen ontja vizét így telik minden napja.
Áldott élet ez, fontolgatom: csak adni, adni minden napon.
Ilyen kúttá kellene lennem. Csak adni teljes életemben.
Mindig csak adni? Ez, terhet is jelenthet! Jó kút, nem érzed ezt a terhet?
Belenézek, tükre rám ragyog, de hiszen a forrás nem én vagyok!
Árad belém, csak továbbadom, vidáman, csendben és szabadon.
Hadd éljek ilyen kút-életet, osszak áldást és sok-sok szeretetet!
Nem az enyém, Krisztustól kapom, egyszerűen csak továbbadom.

(Forrás: ÚTON - az esztergomi kispapok újságja)

20 éves évfordulóját ünnepelte a Debrecen –Nyíregyházi Egyházmegyei Karitás

A Debrecen – Nyíregyházi Egyházmegyei Karitás Alapítvány 20 éves évfordulóját ünnepelte a Szent Anna Székesegyházban.

Ez alkalomból szentmisét celebrált Bosák Nándor megyés püspök, koncelebrált Majnek Antal Kárpátalja püspöke, Écsy Gábor Katolikus Karitás országos igazgatója, Spányi Antal székesfehérvári megyés püspök, Gégény Béla Kelet Karitás igazgatója, valamint jelenlévő egyházmegyei papok.

A szentmisét követően egész napos hangulatos ünnepség következett a Svetits Katolikus Óvoda, Általános Iskola, Gimnázium, és Diákotthon kápolnájában, ahol az elmúlt 20 év eseményeiről beszámolókat hallhattunk.

Spányi Antal székesfehérvári megyés püspök a Katolikus Karitás elnöke az egyházmegyei és a plébániai szolgálat feladatairól beszélt.

Majnek Antal Munkácsi megyés püspök az 1998-99-es pusztító árvíz idejére emlékezett.

A főpásztor elmondta akkor nem csak az árvíz, de a segítség is óriási volt Magyarországról.

Vízözön után jött a kamion özön, amely 900 kamion humanitárius szállítmányt jelentett. Hazánkból elsőként Kelet Magyarországról érkezett.

Écsy Gábor atya az elmúlt évek azon segély programjait mutatta be, amelyekkel segítették az egyházmegyei karitáson keresztül a rászorulókat.

Megemlékező előadást tartott Molnár Antal a 2005-ben megalakult Budapesti Élelmiszer Bank egyesület alelnöke.

A találkozó végén Bosák Nándor az Egyházmegye főpásztora és Gégény Béla Karitás Igazgató megköszönték az önkéntesek kitartó, buzgó és fáradhatatlan munkáját, valamint kitüntetésekkel adták át a karitásban példamutatóan tevékenykedő plébánosok, és karitásvezetők, tagok részére.

Végül a főpásztor külön köszönetét fejezte ki és Pro Caritate, pro fidelitate (A szeretetért és a hűségért) díjjal ismerte el Gégény Béla húszéves munkáját.

Gégény Béla igazgató leköszönő beszédében elmondta, hogy a Kelet Karitás Alapítvány 1993. október 26-án négy csoporttal indultunk, ma jelenleg 54 csoport van a két egyházmegyében: melyből 46 aktív. A legnagyobb eredménynek a szervezet létszámának növekedését tartja ;közel 800 dolgoznak a két megyében.

Elmondhatjuk, hogy egy tanulságos, derűs, szép napot tölthettünk el tapasztalatokkal gazdagodva. Megerősödött bennünk hogy a karitás és a hit egymástól elválaszthatatlan dolgok. A hit cselekedeteket igényel. Karitatív közösségnek lenni azt jelenti, hogy közösségileg befogadunk másokat, nem csak aktuális szükségleteiket elégítve ki, hanem teljes lényük növekedését szolgálva Megköszönjük azt a sok-sok kegyelmet, amelyben részesülhetünk. Isten látja minden szándékunkat, az emberek csak a megvalósulásból következtetnek. Megköszönjük József atyának, hogy velünk töltötte az egész napot és utazásunkról is gondoskodott.

Miron Erzsébet

Tégy minket méltóvá Urunk,
hogy szolgáljuk azokat az embertársainkat
akik a világban nyomor és éhezés közepette
élnek és halnak

Boldog Calcuttai Teréz anya

Az utazás

Egy régi történet apropóján

A két utas önmagával megelegedve foglalja el a helyét a repülőn. Életük hön vágyott álma látszott megvalósulni.

Az alaposan áttanulmányozott útikönyvek és leírások alapján elképzelt város, ami elé végre elindultak, maga volt a tökély. Végre belátható távolságra vannak a céltól. Ennek tudata tölti el megelegedettséggel és némi izgalommal őket.

A repülőjük, rajtuk kívülálló okok miatt egy számukra teljesen idegen városban landolt.

Az első döbbenet után a tehetetlenség és a magukra hagyottság érzésével kell megküzdeniük. A betű szerint áttanulmányozott útikönyvet, a maximális felkészülést nyújtó prospektusok fölöslegessé válnak. Nincs visszaút.

Az utazók különbözőképpen reagálnak.

Egyikük csalódottsága jeléül lázadni kezd. Kapkod fűhöz-fához. Keresi, bizonygatja igazát, de megoldásra nem talál. Követelőzik, jogait szajkózza és becsmérli, kritizálja a várost. Panaszának nincs vége. Dacosan ül le a városnak hátat fordítva és könnyes szemmel idézi fel sorra az oly részletesen elképzelt város szépségeit, láttnivalóit. Belesüllyed az önsajnálatába.

A másik utazó némi tétovázás után bátortalan léptekkel ugyan, de elindult a reptérről a számára új és ismeretlen város felé. Sok élményben volt része. Sorra csodálkozott rá a város nyújtotta érdekességekre. Amit látott, felülmúlta a legmerészebb álmait. Kedvesek, készségesek lakói, szépek a parkjai, impozánsak az épületei, bár merőben más, mint ahova eredetileg vágyott.

De mégis hálás volt, hogy ilyen élmény részese lehetett.

Hányszor találjuk magunkat is hasonló helyzetben életünk során. A problémák, melyekre nem vagyunk felkészülve, vagy a rajtunk kívül álló okok miatt megváltozó élethelyzetek állítanak választás elé. A kérdés az, hogy melyik „utas típust” tartjuk követendőnek. Az viszont rajtunk múlik, hogy mikor lépünk túl a szertefoszlott álmaink miatt érzett csalódottságunkon és indulunk el az új helyzet nyújtotta lehetőségek felfedezése felé.

Ehhez a bátorság „prospektusára” és a bizalom „útikönyvére” van szükségünk.

A Szeretet „GPS”-e segít abban, hogy eligazodjunk életünk zög-zugos útján, miközben tartalommal töltjük meg mindennapjainkat.

Sándorné Erőss Hajnal

Az alábbi összeállításból kiderül, mennyire szembetűnő az üzletek ünnep előtti versengése, az azzal okozott zűrzavar. Jó lenne mindennel a maga idejében szembesülni! Talán, lehetne még ezen változtatni. Több embernek feltűntek ezek a visszásságok. Íme, két írás a tapasztalatokról

Most akkor mit tegyek?

Az őszi szünetben hazautazott unokáink egyik csapata. Mindenszentekkor együtt jártuk a templomot, gyönyörű időben sétáltunk a temetőben, emlékeztünk halottainkra, élveztük a családi együttlétet és az ajándékba kapott kései szép őszt. De amikor bevásárolni mentem, különös nehézségbe ütköztem: csokoládé Mikulások hadseregén, szaloncukor hegyeken kellett átküzdeni magamat, hogy eljussak a szokásos élelmiszerekig.

Most akkor mi is van? Vénasszonyok nyara, vagy őszi szünet? Mindenszentek ünnepe és halottak napja, vagy már a Mikulást várjuk?

Még egy hét sem telt el a gyerekek visszautazása után, mikor megdöbbenő látványban volt részem: az egyik patinás étterem kerthelyisége, a kerítések, az óriási fák, fönt a hálóként kifeszített huzalok mind-mind színes karácsonyi fényekben úsznak.

Talán már karácsony van?

Az egyik tévéadó reklámja mostantól minden héten karácsonyi filmeket ígér az „ünnepre” vágyó nézőknek.

Tegnap kaptam egy kéretlen e-mailt, szó szerint idézek belőle:

„Tapasztalta már, hogy az internetes kereskedelem és a cég eladásai leghatékonyabban a karácsony előtti időszakban növelhetők? Használja ki ezt a ritkán visszatérő alkalmat, küldjön ajánlatot, reklámleveleit akár több millió e-mail címre szerezzen még több ügyfelet, többszörözze meg eladásait, és ünnepelje a sikert!”

Ontják a nyomdák a színes, karácsonyi reklámújságokat, az újságkihordó kétszer fordul, nem győzi teríteni a különféle reklámlapokat.

És mi áll a reklámújságokban? Ezt vegyél, azt vegyél, többet vegyél, különlegesen vegyél.... szó nincs benne az ünnepről, az Ünnepeltről. Vannak benne viszont színes, bőven aranyozott, édes, cuki karácsonyi díszek, dekorációs kellékek, ablakmatricák, rajtuk Téalapó a rénszarvas- húzta, ajándékkal megtömött szánon, dundi angyalkák, fenyőfa (nem karácsonyfa!), csengettyű, gyertyák, havas utcán éneklő kisgyermek, óriási hópehely csipkék, mikulássapkás hóemberek.

Mi ez a nagy kavalkád? Az időpontok és a szimbólumok is keverednek. De hol a Kisdéd? Hol van a Szent Család? Hol vannak a pásztorok az örömhírral felkeltő angyalok? Hol vannak a pásztorok?

Most akkor mit tegyünk? Tagadjuk meg az egész ünnepet, mint az egyik szekta, mely a Sátán művének tartja Jézus születésének ünnepét? Vagy vonuljunk ki a világból, mert ez a világ, ami körülvesz, nem tetszik? De hiszen a világnak mi is alkotóelemei vagyunk!

Jézus így imádkozott tanítványaiért, rajtuk keresztül értünk is:

„Nem azt kérem, hogy vedd el őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól” (Jn 17,18)

Itt vagyunk, itt kell maradnunk és szeretnünk is kell ezt a világot, legfőképp azokat, akik nem ismerik az ünnep igazi értelmét, akik mindenféle zavaros jelképpel veszik körül magukat, mert a jászol és a kereszt jelét nem ismerik. Azokat, akik a szív éhségét nem megfelelő táplálékkal igyekeznek csillapítani. Azokat, akik a nem megfelelő módon megélt érzelmeiket ajándékhegyekkel, cukrozással és aranyozással próbálják kiegészíteni; azokat, akik az ünnep elmúlásától és a rájuk váró, keresztthordozó napoktól félve

megnyújtani igyekeznek a karácsony békés édességét, akár márciusig is megtartva a feldíszített karácsonyfát.

Lassan véget ér a hit éve, de hit évében felfedett, tisztázott feladatunk továbbra is rajtunk marad: tartóra kitett mécsesnek kell lennünk. Nem prédikálni, nem szidni, nem morogni, nem keseregni a tapasztalt visszás jelenségek miatt, hanem csak szelíd lánggal világitani és kicsit melegíteni, mint a mécses.

Apró kis trükkökkel igazíthatunk mindig egy picit a világ torzulásain. Fokozottan ügyelünk rá, hogy jelen legyünk minél több rorátén, és más, karácsonyra lelkiileg felkészítő eseményen. Másokat is hívunk erre. Meghívjuk a templomba nem járó ismerősünket is adventi koncertre; lehet, hogy épp ekkor megérinti valami Isten házában, ami később majd kibontakozhat benne. Családunkban megbeszéljük, hogy az ajándékozást kisebb kedvességekre, többnyire saját készítésű dolgokra korlátozzuk. Figyelünk a rászorulókra, az ajándékküldés lehetőségeire, a Karitás gyűjtéseire. Vigyázunk arra, hogy a családi ebédek ne óriási lakomázások legyenek, hanem ünnepi, de mértéktartó együttlétek. Ügyelünk arra, hogy a munkatársak, egyéb közösségi társak (bibliaóra közössége, kórus, zsolozsmázó közösség) ajándékot kapjanak, egy mosoly kíséretében, egy szem szaloncukrot, vagy mézes sütit. Lám, van haszna a boltokban árult szaloncukornak is! Lehet a szomszédjaink kilincsére is egy-egy szem cukrot akasztani, úgy örülnek, pici időre ismét megajándékozott gyermekké válnak. Milyen szépen mosolyog a buszvezető, ha mikuláskor, vagy karácsonykor kap némelyik felszállótól egy-egy szem szaloncukrot! Segíthetünk nehezen mozgó szomszédunknak vásárlásban, takarításban, énekelgethetünk vele karácsonyvárá énekeket. Írhatunk távoli ismerőseinknek levelet karácsonyra a sablonos képeslap-üdvözlét helyett.

Nagyon fontosnak tartom, hogy a mindennapi beszélgetésekben ne rejtjük el az ünnepre vonatkozó nézeteinket, ne határoljuk el magunkat másoktól, hanem kedvesen mi is mondjuk el, mi hogyan ünnepelünk, nekünk mi a fontos.

Apró „trükkök”, pici mécslángok ezek, ezek mind éreztetik a szeretetet és terjesztik hitünket.

Úgy gondolom, még elég szegényes az eszköztáram, de folyton odafigyelek másokra, elilesem az apró ötleteket.

Remélem, mécslángunkkal elérjük, hogy egyre több ember szívében megszülessen Jézus szeretete és öröm töltse el a Megváltó születése örömhírére.

Molnár Istvánné

Juhász Gyula: Rorate

A kéklő félhomályban
Az örökmécs ragyog,
Mosolygón álmodoznak
A barokk angyalok.

Hideg kövön anyókák
Térdelnek. Ifju pap
Magasba fölmutatja
Szelíden az Urat.

A gyertyák rendre gyúlnak,
A minisztráns gyerek,
Mint bárány a mezőben
Csenget. Az árny dereng.

Derűs hit tűnt malasztját
Könnyezve keresem.
Ó gyönyörű gyerekség,
Ó boldog Betlehem!

Az adventi fények már kigyúltak az utcákon, a szupermarketekben.

Vajon nem korai még egy kicsit?

Lelkiekben felkészültünk-e? Hiszen Advent a várakozás, a lelki-érzelmi ráhangolódás, hitünk megerősítésének ideje. A valódi ragyogásnak szívünkben van a helye.

A fényözönnek, a gyetyafények adta csodálatos fényárnak Karácsony „Szent Estéjén”, a kis Jézus megszületésekor kell kigyúlnia, jelezvén: megszületett a Megváltó.

Jurewiczné Tóth Veronika

ADVENTI GONDOLATOK

Kazinczy Ferenc írta: „Jót s jól! Ebben áll a nagy titok.

Ezt ha nem érted,

Szánts és vess, s hagyjad másnak az áldozatot.

Nincs jó áldozat nélkül.

Advent készülődésének áldozatnélkülisége teheti ugyanis kiüresedővé magát az ünnepet.

Amikor gyermeket vár a család, a készülődés, az apa és az anya kilenc - hónapnyi készülete akkor válik teljessé, amikor megértik, miben is áll az ő személyes áldozatuk, amit megszületendő gyermekükért vállalnak: át kell alakítaniuk az életüket!

Mit is várunk Adventkor? Az Adventnek, Úrjövotnek már a nevénel fogva is súlya volt ősidőktől fogva. Hiszen hatalmas az az erő és uralom is, amellyel az érkező Úr megjön.

Az embernek meg kell tanulnia vágyakozni arra, ami az övé, az isteni szeretetre.

A jót s jól várás ideje az Advent!

Az ember legigazabban a családját, a szerelmét, a barátait várja. Ők számára a szeretet ajándékai,-az adventi koszorú.

Itt van az új adventi koszorú:-emberek, akikben lélek-fényt kell gyűjtanom, akiknek adhatok valamit, akikért tehetek valamit, akiket szerethetek önzetlenül, ellenszolgáltatás nélkül, őszintén. Tehát jól adni!

Diákként, tanulóként nem költöttem el napi zsebpénzemet, amit most odaadhatok egy rászorulóknak. Ha észreveszem, hogy valakinek nehezebben megy a matematika, az angol, vagy a történelem, odaülhetek mellé, felajánlhatom segítségemet. Ha nem interneteztem annyit, maradt időm, amit a családommal, barátaimmal tölthetek. Gondoljuk csak tovább, mi mindent tudnánk még adni. Jót adni!

Milyen gyönyörűsége az advent! S milyen csodálatos a karácsony, amelyet előkészít!

Csak tanuljunk meg jót adni s jól adni!

Vitézné Réczés Éva

Mécs László: Adventkor

Jézusunk, adj erőt, hogy ékesen járjunk
Illendő ruhában, méltóképpen várjunk
Add, hogy kerüljünk a bünt, sötétséget
S ama jobb hazában megláthassunk Téged.

Nem a Hit Évét csak a programokat zárjuk le

A Hit Évének egyházmegyei lezárásaként 2013 november 23.-án, szombaton ünnepi konferencián vettünk részt Debrecenben.

Ezen az egyházmegyei eseményen a papság, világi hitoktatók, lelkipásztori kisegítők (akolitusok) és az egyházi iskolák tanárai vettek részt.

A konferencia alap gondolata: a Hit Évének összegzése, feladatok megfogalmazása az új evangelizáció vonatkozásában.

Az ünnepség szentmisével kezdődött, melyet S.R.E. Alberto Bottari de Castello nuncius úr, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye püspöke, és papsága körében celebrált, latinul.

A szentbeszédet Bosák Nándor püspök atya mondta.

Kiemelte a Zarándok Kereszt útját. Lényege: Isten bemutatkozik nekünk, mi pedig megvalósítjuk. A Hit ajándék ugyanakkor feladat is- életünk alapja.

Papi rekolekciókon plébániákon e téma körül forogtak gondolataink.

-A Hit évéhez kapcsolódóan zarándok utak szervezése: Máriapócsra, Rómába, a források köré. Boldog II. János Pál pápa sírjához, akit rövidesen szentté avatnak.

-Nagy öröm- Örökös földön templom épül a Hit évében.

Püspök atya hangsúlyt adott a következőknek: az Egyház logója, hűség Krisztushoz, hűség az Egyházhhoz. Krisztus hitével viszonzni, ezt az ajándékot.

Nem véletlenül vittük a zarándok keresztet! Krisztus az Egyházon keresztül jön hozzánk, és találkozunk Vele. Hivatást, feladatot kaptunk, mindegyikünk sajátos feladatot. Célja: megértsük, befogadjuk, hivatásunk teljesítése által jobban megismerhessük az evangéliumot.

Szentmisét követően nuncius úr előadását hallgattuk.

Örömmel fogadta a meghívást, bár majdnem meghiusult jövelele egy fogbeavatkozás miatt. Két éve tartózkodik Magyarországon, három év múlva arany misés, és reméli, hogy a Pápa látogatás alkalmával ünnepelheti meg.

A Szent Atya nagyra értékeli a magyarországi meghívást, reményünk lehet, hogy eljön hozzánk.

Előadásának irányvonala szólt a hitről, hitünk tárgyáról, és a hit tartalmáról. Húsz évet töltött Afrikában, olyan emberek között, akik életének nem része a hit.

„Hálás vagyok, hogy misszionárius voltam tizenkét évig. A hit képesség arra, hogy meglássuk azt, ami még láthatatlan. Könnyű, amit látunk, nehezebb, amit nem.” Három év Washingtonban.

„Láttam az ottani életet, hogyan kínálják, amit megtermelnek. Egész társaságok specializálódnak erre. Tudományként kezelik, hogyan kell csomagolni, reklámozni stb. ugyanez a politikában is. Milyen legyen a ruha frizura és egyebek. Valóságos tudomány! Vajon így van ez nálunk is? Persze egy újságot mi is tudjuk, hogyan kell eladni. Tudnom kell, hogyan tudom meggyőzni a vásárlókat, hogy tőlem vegyenek.”

A hit terén nagyon fontos: meg kell ismernünk a hit tartalmát és azon túl, tudni kell, hogy kire hagyatkozom. Akiben megbízom. Fial pap koromban fontos volt nekem. Szép példával folytatta. Tűzvész volt a faluban. A szülők nem tudták, hogy a gyerekek az égő házban vannak. Az apa rohant, de a füsttől már nem látott semmit. Kiabált! Fiam hallasz? Igen apa, de nem látlak! Nem baj, csak bízzál bennem, ugorj! De félek! Ne félj! Itt vagyok, elkaplak! A gyerek ugrott és az apja ölébe esett. Feltétlen bizalom! Különben nem tudsz megmaradni. A hit, mint bizalom az Atyában. Nem csak tartalmáról, hanem az Atyával való eleven kapcsolatról. Ez volt a Hit évének lényege.

Japánban a nagy földrengés idején Tokióban ismerkedtem a nyelvvel, nagy nehezen találtunk egy fiatal tanárnőt, aki angolul is tudott valamit, így tudtunk beszélni. Meglepődve tapasztaltam semmit nem tudott a karácsonyról. Felmerült a kérdés tudok e beszélni ezekkel az emberekkel Krisztusról? Annál többet a természetről, tudományról stb. Egyébként itt van a legtöbb öngyilkos. Elgondolkodtam mennyi munka van előttünk! Hálás vagyok az Úrnak, hogy hívő vagyok, bár nem az én érdemem, és ők sem tehetnek arról, hogy ők nem.

Mindig elérzékenyülve tapasztaltuk az ilyen eseteket. A napokban olvastam II János Pál enciklikájában- „hagyom magam a Szentléleknek, hogy Krisztus képére formáljon”

Hogyan beszélhetek Jézusról, ha nem tudok róla semmit? II. János Pál 1990-ben írja, a missziós munka ma sem könnyebb, mint akkor. Ahogy régen, ma is szükséges imádkozni, hogy tudjuk hirdetni az Evangéliumot, hogy el tudjunk jutni a teljes igazságra. Lelkiismeret vizsgálatot kell tartani. Hogyan éltem meg ezt a hitet? Ezt most látjuk, hogy eltelt ez az év. mindannyian hívők vagyunk, hisz átadták nekünk őseink, ők is kapták. A mai világ tőlünk tudja meg ezt a hitet, ezekkel a gondolatokkal fejezte be a Hit évének üzenetét a nuncius úr.

Rövid szünet után Labanc Zsolt SP piarista tartomány főnök előadására gyülekeztünk. Nem a Hit évét, csak a programokat zárjuk le. Tulajdonképpen haza jöttem, a régi piaristák épületébe. Mi is lehetne a Hit évének másik égetően fontos feladata? A fiatalok hitre nevelése. Tág téma! Mit jelent? Lépünk vissza egy kicsit. Mi is az a hit? Nekem személyesen. Nem is olyan magától értetődő. Hol jelenik meg, hogy én hittel rendelkező vagyok?

Hose Carbajó atya a Szerzetesi kongregáció tagja: a szerzeteseknek is fel lehet tenni ezt a kérdést. Hogy alakult a hitem története? Hol voltak forduló pontok? Azért mert hívő családban nevelkedtem, nem biztos, hogy hívő vagyok. Hol tudom megfoghatóvá, élővé tenni hitemet, tapasztalataimat, ha felvetődik pl. iskolában, plébánián, stb. A hitnek az egzisztenciális megélése. Rábízni magunkat Istenre. Közösségi létforma; másképp nincs hit. Nincs hívő ember egyedül.

Erkölc, morál területe. Fontos a sorrend: hit cselekedet. Megismerni Isten történetét, Egyházunk történetét. Nem elég csupán hitre tanítani a fiatalokat.... ez nem merítheti ki a hitre nevelést. Nehéz dologra vállalkozunk.

Japán tv csatorna dolgozói fiatalokat kérdeztek meg, mit tudnak az adventi koszorúról? Válasz: nem foglalkozom vele biztos valami amerikai örültség.

Feladat- emberségben való elmélyítés. Sok fiatal életéből hiányzik az elmélyülés! A hitoktatás az élő keresztény közösségek!

Legégetőbb: - hitre, vallásra nevelni a fiatalokat, hogy ne legyen oly sok kilátástalan élet!!! Fejezte be gondolatait Labanc Zsolt atya.

Nuncius Úr szavaival élve: **Hálás Vagyok az Úrnak, Hogy Hívó Vagyok!**

Répási Borbála

Véradó napot tartottunk

A Magyar Vöröskereszt Karitászcsoportunk felkérésére november 8-án véradó napot tartott.

Először szerveztünk véradó napot, mellyel jó szolgálatot szeretnénk volna nyújtani, beteg embertársainknak és az egészségügynek.

Felhívásunkra 16 fő felajánló érkezett.

Hét főtől nem tudták elfogadni a felajánlást: mivel egészségi állapotuk nem tette lehetővé, de kilenc fő sikeresen 3,8 liter vért adott.

Köszönjük mindazoknak akik vért adtak, hisz ezáltal életüket és annak minőségét is jobbá tehetik, más embereket is megmenthetnek.

Kérjük Önöket, hogy a jövőben is vegyenek részt véradáson, hiszen fontossága megkérdőjelezhetetlen. A tudomány mai állása szerint mivel nem pótolható mesterségesen, nem előállítható és ugyanakkor elengedhetetlen az élethez.

Egy véradás alkalmával levett mennyiségből három ember élete menthető meg!

Sajnos soha nem tudhatjuk, mi vagy szeretteink mikor kerülnek olyan helyzetbe, hogy vérre legyen szükségünk.

Ha lesz rá igény, ismét be fogunk kapcsolódni a következő véradásba is ami a jövő év április hónapban várható. Ha valaki tervezi ezzel az időponttal tud kalkulálni.

Végül de nem utolsó sorban szeretném megköszönni József atyának a segítségét és támogatását.

Munkatársaimnak köszönöm a dolgos és szorgos kezeket, mivel mindez nélkülük nem valósulhatott volna meg!

Miron Erzsébet

Hirdetjük:

A Boldogasszony Községi Házban november 30-december 08-ig tekinthető meg a Gyógyvíz-Folt Foltvarró Szakkör éves kiállítása.

A kiállítás minden nap délelőtt 9-12 óráig, délután 15-18 óráig látogatható.

Az adventi időszakban a havi egy alkalomnál gyakrabban tartanánk kézműves foglalkozásokat. Ezekre az összejövetelekre alkotó kedvű felnőtteket és gyerekeket egyaránt várunk. Tehát, nem csak hittanon lévő szülők gyermekeinek szól az invitálás a hirdetésekben. ☺

Adventben a rorate misék kezdete reggel 6 óra

Olvasóinknak tartalmas adventet és áldott karácsonyt kívánunk!

Kiadja a Szent László Római Katolikus Plébánia
4200 Hajdúszoboszló, Bocskai u. 1.
Telefonszámok: 52/270-079 és 06.30.445-3447